

Smid, inderdaad een oud beroep!

Vroeger was de smid een belangrijk persoon, omdat hij de enige was die ijzeren voorwerpen maakte die nodig waren in de maatschappij. Tegenwoordig worden de werkzaamheden steeds vaker overgenomen worden door industriële machines. Behalve een aantal kleine smederijen, kende elke scheepswerf een werkplaats waar men ijzer smeedde. Op de foto, meer dan een eeuw oud, zien we de vaklui met hun gereedschap poseren bij scheepswerf Baars.

't Bekant uitgesturreve ambacht van de smid

De smid noemde z'n aaije ok wel vuurwaareker. Dat was tie ok waarekelijk, want naest aal 't zellef gemaakte gerêedschap zôôas verschaaijene tange, ieder medèl met een aaije funcsie, was een kolevuur, aombeeld en haomer z'n belangrijkste gerêedschap. 'k Noem 't daerom gêên vak, maor een ambacht en heb aaltijd grôôte bewondering gehad voor 't waarek van een smid. Mijn vaoder

was zô'n ouwerwetse ambachsman. 'k Ziet 'm i m'n gedachte nog doende. Een blaauw jassie en een mesjesterse broek aan, een lere slôôf voor en in z'n rechterhand de smeejhaomer. Hij waarekte saome met een voorslaoger. Iemand die met een zwaeren haomer krek daer sloog waer de smid met z'n smeejhaomer 't êêst gesloge had, omstebeurte. 't Grovve waarek wier dus faaitelijk deur de maot van de smid gedaen. Afwaareke deej die aan 't end zellef mè z'n smeejhaomer. Ik het 't genoeg gehad om voorslaoger te magge weze bij m'n aage vaoder. As jonchie van een jaer of zestien zurregde pao d'r voor dà 'k mee kon naer de febriek waer hij ok waarekte en nam m'n oplaaiding zellef ter hand. Of ik 't toendertijd ok zô leuk vong, is een aander verhaol, mor ik mos zôôgezeed meehellepe om de schoorstêên thuis ok te laete rôôke.

Jaot, zô gong dà vroeger. De mêêste jonges wiere koksie op 't buitenafwaarek of gonge naer de scheepswurref. Ze begonne as naegelhêêter en wiere zô in de praktijk geschoold. Zô wier ik dus voorslaoger en verdiende gelijk 't kapitaole bedrag van acht cente per uur. Dat 't dikkels een harde leerschool was, zà je nie verbaoze. Zô wier ik ingewaaid in de gehaime van de smid en kon al waarekende afkijke hoe m'n vaoder 't deej. 'k Heb van 'm geleerd wat 't betekent dà je ijzer echt mot smeeje as 't hêêt is. Je hande braande aan rondvliegende vuurdêêltjies tusse de steel van d'n haomer en jouw hande, was nie belangrijk, nie zaonike, slaon! 'k Ben d'r aaltijd nog trots op dà 'k gezien en ervaere heb, wat een vakmannechie m'n vaoder was. Z'n meetgerêêdschap was hôôguit een krompasser en voor de vedderrest was 't schatte met 't ôôg.

Maarekwaardig genogt was dat ok aaltijd voldoende. Hier gold dan ok voluit: 'Vakmanschap is mêêsterschap'. Wat zou 't nou aerdig weze as jonge mense dut verhaoltjie ok is zouwe leze. Meschie gaon ze 't dan nog wel meer werdere dà ze nou, tò ze bekant twintig jaer zijn, naer school kanne gaon om te worde wà ze maor wille. Dat was vroeger wel een klaain bietjie anders. Jammer, dat deuze mooie ambachte naegenogt verdwene zijn. Je komp 't allêên nog wel-is tege in een museumdurrep.

Jan van der Vlies